

The background of the entire image consists of a repeating pattern of horizontal, wavy bands in a teal color, separated by white space. The waves vary in amplitude and frequency, creating a dynamic, organic feel.

Osmo Maksimainen

**LINHOLMIN
PALO**

Linholmin palo

Linholmin palo

Osmo Maksimainen

© 2025 Osmo Maksimainen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,

Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9595-8

Prologi

Kevään pahin kelirikkoaika alkoi olla toukokuun lopussa jo ohi, mutta multapohjaisten kangasmaisemien läpi kiemurteleva tie oli vielä varsinkin notkoissa ja varjopaikoissa kehnoissa kunnossa. Parhaat vuotensa ohittanut linja-auto eteni hiljaista vauhtia yrittäen välttää suurimmat veden täyttämät kuopat ja roudan nostamat kivet. Kirkonkylästä lähdettäessä auto oli ollut täynnä kevätmarkkinoilta kyliinsä palaavia matkustajia, mutta nyt lähestyttiin jo kunnan perukoita, joten jäljellä oli enää vähemmistö kyytiin nousseista.

Ulkona oli lämmintä sopivasti kahdenkymmenen asteen verran, mutta linja-auton sisällä oli kuumempaa. Kuski pyyhki tämän tästä hikeä otsaltaan ja välillä vilkaisi hieman kylälästyneen näköisenä peilistä matkustajiaan. Hän oli alkumatkasta pari kertaa huomauttanut yhtä kuuden miehen ryhmää liiallisesta äänen käytöstä. Vastaukseksi hän oli ensin saanut vain laulun pätkän:

– Älä sinä huoli kuskipoika nuori, sillä valtiopäivill' on päätetty, että jätkäkin saapi laulaa.

Seurueen kuskille tutut miehet olivat kuitenkin rauhoitelleet laulajaa, joten hän antoi asian olla. Epäilemättä markkinoilta oli ostettu muutakin karkaistua kuin miesten repuista pilkottavia kaarisahan teriä tulevan kesän työtarpeisiin.

Kuljettaja itse asui linjan päätepisteenä olevassa kylässä. Hän tunsu kyydissä olevista kaikki kulmakunnalla vakituisesti asuvat, mutta nyt seudulla oli meneillään lähellä olevasta voimalaitostyömaasta johtuen mittavat järven rantojen

raivaussavotat, ja niiden myötä seudulla liikkui paljon myös niin sanottuja lento- tai kulkujätkiä. Kumpaakin nimitystä heistä käytettiin. Laulamista tapailevassa porukassa oli sekä kuskille tuttuja että tuntemattomia miehiä.

Linja-auto lähestyi risteystä, jonka tienviitassa luki Otsovaara. Hieman häiriötä aiheuttanut kuuden miehen porukka kokonaisuudessaan keräili takkejaan ja reppujaan, mistä kuljettaja arvasi heidän jäävän kyseiseen risteykseen.

Hieman horjahdellen ryhmä poistui autosta ja siirtyi tienpenkalle istumaan. Muutamat heistä ryhtyivät käärimään sätäkää. Nuori laulajapoika tarjosi kuljettajalle vielä läksiäiseksi ryyppyä, mutta tämä vain punautti päätään vastaukseksi. Hitaasta vauhdistaan huolimatta linja-auto katosi seudun mäki-syyden vuoksi pian maaston kätköihin. Yksi kylän vakituksista asukkaista lähti heti kävelemään kylälle päin.

Kävelymatkaa oli seurueen kohteena olevalle Otsovaaralle huonossa kunnossa olevaa tietä pitkin noin viisi kilometriä, ja aikansa jostain turhasta kinasteltuaan miehet nostivat reput selkäänsä ja lähtivät talsimaan kylää kohti. Kiirettä heillä ei kuitenkaan tuntunut olevan, sillä käveltyään noin parin kilometrin verran he tulivat edellisesäisen hakkuuaukion laitaan ja päättivät pysähtyä siihen nauttimaan eväitään. Tarcoittiko se enemmän juoma- vai ruokapuolen tarpeita, se ei ollut ongelma, koska molempia heillä oli riittävästi repuisaan. Toukokuun lopulla haittaava hämärä laskeutuisi maisemaan vasta myöhemmin illalla ja lämpötilankin oli suuri säättäjä laittanut kohdilleen, joten miehet asettuivat sopivalle sammalmatolle rinkiin istumaan. Pian siinä rapisteltiin pois leivän, voipaketin ja venäläisen metvurstin ympärillä olevia papereita, ja terävä puukko leikkasi niistä itse kullekin tukuvia siivuja.

Hoikka, tummatukkainen, kokonaisuudessaan uusiin metsätyömiehen vaatteisiin – tosin ajankohtaan nähden turhan

lämpöisiin – pukeutunut nuori mies, joka oli linja-autossa esitellyt itsensä lentojätkä Lindholmiksi (jonka toiset olivat heti muokanneet paremmin paikalliseen murteeseen sopivaksi Linholmiksi), kaivoi nyt kortit repustaan.

– Eiköhän evästelyn ohella samalla katsota, tarvitseeko heti huomisaamuna törmätä puron varteen keksiin nojailemaan ja myöhemmin kesällä taapelin pohjapuiden tekoon, hän ehdotti rehvakkaasti samalla tarjoten myös kirkasta juomaa sisältävän pullon ringissä kiertoan.

– Pelin nimi on sökö ja säännöt lienevät kaikille tutut, hän enemmän totesi kuin kysyi.

Samalla Lindholm sekoitti korttipakkaa tavalla, joka toisille viestitti, ettei hän sitä juuri aiemmin ollut käsitellyt.

– Keksiin nojjailluu lienet nähny aiemmin ainnoostaa elävistä kuvista, epäili Jussi. – Tai tarttunu niihin vain syömis-tarkoituksessa. Etkä näköjään korttipakkookaan oo ennen paljookkaa sotkenu, hän sanoi katsellessaan pojan sähläämistä korttien kanssa.

Jussi Haapanen oli joukon toinen kylällä asuvista, pientilaansa viljelevä mies, jonka ansioista suurempi osa tuli paikallisen tavan mukaan metsätöistä. Olemus oli raskaan ruumiillisen työn karaisema, mikä tuntomerkkinä sopi valtaosaan seutukunnan asukkaista.

Lindholm ei kommentoinut mitenkään epäilyksiä metsätyömiehen taidoistaan.

– Markkinoilla rahansa ryypänneet voivat siirtyä takapi-ruiksi, vain Suomen markka käy maksuvälineeksi ja mieluummin seteleinä, että on kevyempi kantaa loppumatka, hän rehenteli.

– Mikä siun loppumatkan piätepiste on? Minne meinasit mahdolliset voittamas setelit kanttoo? En muista siun nimistä talloo tällä syrjällä olevan, tiedusteli Teuvo.

Hän oli toinen paikallisista asukkaista, Jussia iäkkäämpi, vatsakkaampi ja kaljuuntunut mies.

Lindholm ei käynyt selittämään sukunimensä saloja.

– Kirkonkylällä metsäyhtiön toimistolla antoivat yhden paikallisen talon nimen, olikohan Sormula, josta pitäisi tilapäisen kortteerin löytyä. Ja kylältä pitäisi löytyä myös paikallinen metsäyhtiön työnjohtaja, joka järjestelee lähiympäristön uitto- ja metsätyöt. Toimistolla neuvoivat myös tuohon linja-autoon, jossa tapasimme. Kun tunnut tuntevan seudun talot, niin voinet kertoa löytyykö tämän tien päästä sen nimestä asumusta? Varsinaisena kohteena myöhemmin olisi kylän lähellä sijaitseva Hopealammin kämpä, kunhan sen valmiiksi saavat. Tai paikallisella murteella sanottuna Hoppeelammin kämpä, jonka luulen samaa paikkaa tarkoittavan.

– Siltä osin oikeella polulla out, Sormula sijaitsee Otsovaaran kylän korkeimmalla mäellä. Ja Hoppeelammin kämpä valamistuu näinä päivinä. Mutta kun kahtelen noita käsiäsi, niin muuten ihmettelen siun polun valintoo, meinaan, et oo ihan äsken, jos koskkaa keksiin, sahhaan ja kirveeseen tarttunu.

– Mistä lähtien lentojätkiltä on alettu salomailla sukuselvityksiä ja työhistoriaa kyselemään? Onko korpilaki tältä osin äskettäin muuttunut? *Mä mistä tulen, minne menen, taivas yksin ties, on taipaleella reissumies*, nuorukainen tapaili porukassa kaikille tuttua Rautavaaran laulua. – Tulen mistä tulen, menen minne menen ja olen aiemmin tehnyt mitä tehnyt, mitä ja miten se teille ollenkaan kuuluu. Puhutelkaa miestä, älkää hänen vaatteitaan, sanoi Lindholm jo hieman kiihtyneenä.

Kyselyt loppuivat siihen. Lindholm kertasi vielä kuitenkin pikaisesti säännöt, eikä toisilla ollut niihin huomauttamista. Pian korttitermit, akkapari, ässähai, neljän väri, kolmoset,

neljän suora ja tietysti höystönä kirosanat täyttivät tienoon. Ja pullo kiersi ringissä.

Kortti tuo ja kortti vie, mutta maanviljelys on onnen kauppaa, sanotaan. Niin oli myös tässä ringissä, vaihtelevasti kortti toi ja vuorollaan vei, mutta paikallisilla pienmaanviljelijöillä ei ollut onnesta kauppaa. Vähitellen arvoltaan pienistä seteleistä koostuva rahakasa Lindholmin eteensä asettaman nenäliinan päällä kasvoi muiden kustannuksella. Ja toisten ärtymys kasvoi samassa suhteessa. Kohta ei oltaisi kaukana siitä hetkestä, kun joku alkoholin avittamana keksisi huonosta korttituuristaan syyttää potin useimmin vienyttä väärin peluusta. Kortinpelaajan kun on selvinkin päin vaikeata tunnustaa huonon tuurin lisäksi heikkoa kortinlukutaitoaan, tai vielä tarkemmin ilmaistuna huonoa pelitaitoaan.

Kaikki sökössä näkevät saman määrän toisten avoimina olevia kortteja ja kukin tietää piilossa olevat omat korttinsa. Noista voi osaava pelaaja muodostaa todennäköisyyksiä, mitä myös tilastomatematiikaksi hienosti sanotaan, ja saada pitkässä pelissä sen hiuksenhienon edun, joka voittamiseen tarvitaan. Tässä ringissä Lindholmilla näytti olevan tuo pieni etu puolellaan.

Jo vajaan puolen tunnin jälkeen Teuvo heitti kiroten viimeisen pelinsä kortit pakkaan, nousi ylös, viskasi repun hartioilleen ja lähti sanaakaan sanomatta rivakasti kävelemään tietä pitkin kylää kohti.

– Mikäs sille tuli, kysyi Lindholm viattoman oloisena.

– Loppuivat ehkä rahat ja tulivat mielleen kotona oottavat vaimo ja neljä kouluikäistä lasta, vastasi Jussi karusti.

– Mitenkäs itselläsi, jos saan kysyä, onko kohta edessä sama tilanne?

– Eikös se korpilaki koske myös paikallissii asukkaita, kuittasi Jussi kysymyksen viittaamalla Lindholmin aiempaan vastaukseen.

– Toki, toki. Joten jatketaan me niin kauan kuin pelimerkkejä ringissä riittää. Ja riittäähän niitä, koska minne ne ringistä katoaisivat. Jos teillä omat vähiksi käy, niin voin lainata, tietysti riittäviä vakuuksia vastaan. Vai toimiiko siinäkin korpilaki, suupuhe pitää myös huomenna, jos kyse on sökörin- gissä syntyneistä veloista?

Kaksi kulkujatkää, Valtteri, ”Vallu”, ja Ilmari, ”Ile”, olivat vaieten kuunnelleet porukassa käytyä keskustelua. He olivat yhdessä vuosia kulkeneet työn perässä savotalta toiselle ja pelanneet korttia vaihtelevalla menestyksellä. Eivätkä he pulloakaan ensimmäistä kertaa kallistaneet. Nyt he olivat vainunneet helpon rahastettavan, eivätkä halunneet säikytellä nuorukaista mitenkään. Niinpä he vain vilkaisivat toisiaan ja kuin yhdestä suusta neuvoivat Linholmia sotkemaan pakan aiempaa parempaan järjestykseen ja jättämään toisten rahat heidän omiksi murheikseen.

Alkoholia kului, ja harvemman kohdalla sillä tiedetään olevan harkintakykyä parantavia vaikutuksia. Myös Lindholm kallisti pulloa toisten kanssa samaan tahtiin, mutta otti- ko hän suuhunsa missä määrin alkoholia, sitä tarkkaavainen pelikaveri olisi kenties epäillyt. Tässä ringissä sellaisia ei ollut. Panokset pelissä kasvoivat, samoin pelaajien väliset jännitteet. Myös rento huulenheitto oli loppunut. Tällä menolla jo ennen hämärän tuloa oli vaara saavuttaa räjähdyspiste, jonka seurauksia pystyi vain arvailemaan.

1.

Kauppaneuvos Bertil Lindholmin asunnolla Helsingin Kulosaareissa oli suvun perinteinen vapun juhlinta jo hyvässä vauhdissa. Kyse oli teollisuus- ja kauppiassuvusta, jolla oli jo kolmen sukupolven mittainen toimintahistoria ja merkittävä asema pääkaupungin liike-elämässä ja tuontioorganisaatioiden myötä kautta koko maan. Rantaruotsalaisten businesskujen tapaan he kuitenkin pitivät matalaa profiilia, joten yleisesti sen toiminnasta ja varallisuudesta tiedettiin julkisuudessa vain hyvin vähän.

Isäntä itse oli kuin ilmetty kuva vanhasta suomalaisesta elokuvasta, jossa jo vanha, hieman pyylevä ja osin kaljuuntuunut mies leppoisasti haastoi suomen kieltä hieman murtaen ja vaihtoi ajoittain puheen ruotsiksi. Paikalla oli isännän lisäksi hänen vaimonsa, kaksi elossa olevaa lasta perheineen, sekä muita sukulaisia.

Bertil käyskenteli myhäillen läheistensä keskuudessa kysellen kuulumisia ja nuoremmilta myös opintojen etenemisiä ja urasuunnitelmia. Suvun sisällä tiedettiin, että Bertil auttoi aina tarvittaessa muun muassa järjestämällä työtä yrityksessään, tai suhteitaan käyttämällä myös laajemminkin, mutta vastapalveluksi odotti lojaalisuutta itseään ja yhtiötään kohtaan. Pelkästään rahaa oli turha tulla pyytämään, ne keskustelut jäivät lyhyiksi, ja sen kaikki sukulaiset hyvin tiesivät.

Ulkona terassilla kauppaneuvos huomasi ryhdikkäänä seisovan tyttärenpoikansa Johan Stenin katselemassa merelle päin. Hän liittyi seuraan kysäisten:

– Herättääkö kevät nuoren miehen mielessä kaihon vesille lähtemisestä? Minua sinun iässäsi meren kutsu tähän aikaan kevästä veti puoleensa enemmän kuin opiskelijoiden vapun juhlinta.

Kauppaneuvos nosti puhuessaan kuohuviinilasiaan. Nuori mies huomasi eleen, nosti kohteliaasti omaa lasiaan ja tilkan laadukasta juomaa maistettuaan vastasi:

– *Elomme merta laiva kuljeksii*, tuo laulunpätkä tuli mieleen, kun katselin purjevenettäsi ja mietin omaa elämäntilannettani.

– Mutta kysymykseesi liittyen, itse asiassa ei, lienenkö suvun musta lammas ainakin siltä osin, koska ei meri minussa herätä sellaisia tuntemuksia. Ehkä ammatinvalintakin sitä kuvastaa, opiskelenhan tukevasti maankamaraan liittyvää alaa, arkisesti ilmaistuna vuori-insinööriksi. Onhan se hieman outo nimike Suomessa, mutta kuitenkin hyvin alaa kuvaava.

– *Ja nimi laivan, se on rakkaus.*

Ei löydy toista.

Niin suurenmoista.

Ja voittamaton on sen purjehdus.

Johan katsoi yllättyneenä isoisäänsä.

– Niin, siis, tuo siteeraamasi Nortamon laulu päättyy noihin sanoihin, isoisä selvensi hymyillen. – Muuten, muistaesani, onnittelut menestyksestäsi judon Suomen mestaruuskisoissa. Hieno saavutus, epäilemättä menestys on vaatinut paljon harjoittelua luontaisen lahjakkuuden lisäksi, isoisä sanoi selvästi ylpeänä tyttärenpoikansa saavutuksista ja nostaen taas lasiaan.

– Kiitos paljon. Lahjakkuudesta en ole niin varma, mutta ahkeralla harjoittelulla sitä voi aina kompensoida, nuorukainen vähätteli toistaen myös osaltaan käden liikkeen.

Onnittelut kohdistuivat Johanin keväällä judon Suomen mestaruuskisoissa voittamaan pronssimitaliin alle kahdek-

sankymmentäyksikiloisten sarjassa. Viittaus ahkeraan harjoitteluun ei ollut perusteeton. Nuorukaisen urheilullisesta olemuksesta näki, että aikaa painonnosto- ja tatamisaleilla oli vietetty riittävästi.

– Millä mallilla opinnot ovat, onko valmistumisjuhlia pian tiedossa?

– Iästään ja työkiireistään huolimatta kauppaneuvos osallistui aina kun mahdollista suvun isompiin ja pienempiin pirskeisiin.

– Ja armeijanhan sinä muistaakseni kävit ennen opintojen aloittamista, joten työuran pitkä sarka pian edessä odottaa.

– Aikataulussa ne suunnilleen ovat edenneet, nyt kuitenkin pitäisi löytää kesäksi niin sanottu kenttäharjoittelupaikka ja sitä tuossa merelle katselun aikana myös mietin. Olen soittellut joihinkin alan yhtiöihin, mutta ei ole vielä tarkoitukseen sopivaa löytynyt. Ja totta, intti on käyty ja vänrikin natsoilla siviiliin palasin.

Hän tiesi isoisän olleen sekä talvi- että jatkosodassa Kanaksella pysäyttämässä vihamielisen naapurin maahantunkeutumista, sekä sotien jälkeen toimineen aktiivisesti reserviläis- ja maanpuolustusjärjestöissä, joten kysymys armeijasta ei Johania yllättänyt.

Hiljaisuus laskeutui hetkeksi terassille ja molemmat miehet katselivat sen ajan merelle päin. Rannan laiturissa kellui kookas purjevene valmiina lähtemään meren aalloille isännän niin päättäessä. Nuorempana Bertil oli ollut intohimoinen purjehtija. Ikävuosien kerääntyessä lähtökerrat olivat harvenneet, mutta silti edelleen joka kesä hän teki parin viikon purjehdusmatkan yhdessä jonkun sukulaisen tai tuttavan kanssa. Jos hän oli aikonut sellaista tulevalle kesälle ehdottaa Johanille, niin tämän jo ennakkoon antama vastaus merellä liikkumisesta riitti kauppaneuvokselle. Sen sijaan hänelle tuli mieleen ihan toinen ajatus.

– Niin, jokakesäinen Mannerheimintien remontti ei taida olla riittävän iso maankaivuun, louhinnan tai rikastuksen kohde kuvaamiisi tarpeisiin, joten jonnekin kauemmas läh- töön pitää valmius olla, kauppaneuvos enemmän totesi kuin kysyi. – Mitä tyttöystävä tykkää ajatuksestasi olla kesä kau- kana Bulevardin lehmusten alta?

Hän oli muutaman kerran tavannut Birgitin ja oli mieles- sään luokitellut hänet nuoreksi, jonka isänmaa kokonaisuus- dessaan oli Seutulän lentoaseman kautta piirretyt kaaren si- säpuolella.

– Ei tyttöystävä sanonut pahasti, sanoi hyvästi. Tosin omaan mahdottomuuteensa suhde olisi muutenkin pian kaa- tunut, joten ajatus kesästä Helsingin ulkopuolella oli vain lo- pullinen katalysaattori eropäätökselle, Johan vaisusti vastasi suhteen luonnetta sen enempiä avaamatta.

Vastaus oli vaihtoehto toiselle todellisuudelle, koska ei hän itsekään kana ja muna -vertausta käyttäen varmuudella tiennyt, kumpi niistä oli ensin. Tuolla hän omassa analyysis- sään tarkoitti sitä, ettei kyennyt sataprosenttisesti sanomaan, oliko ajatus hakeutua muualle Suomeen kesäksi töihin seu- rausta siitä, että suhde Birgitiin oli ajautumassa umpikujaan ja hän halusi saada etäisyyttä nykyisyyteen.

– Nyt ymmärrän, taisi tuo Nortamon laulun lainaussitaat- tisi liittyä osuvasti omaan elämäntilanteeseesi. Ei minulla ol- lut tuolla laulun valoisan lopun lausumisella tarkoitus kään- tää puukkoa haavassa, tulipahan vain mieleeni, isoisa pahoit- teli.

Johan kohautti vain hartioitaan yrittääkseen viestittää iso- isälle, ettei asialla ollut hänelle enää juuri merkitystä.

– Minulla voisi kenties olla jotain mielenkiintoista tarjot- tavaa sinulle. En tarkoita uutta tyttöystävää enkä kesän yh- teistä purjehdusmatkaa, siihen jo vastasit kommentoidessasi suhdettasi mereen, vaan ratkaisua tuohon kenttäharjoitteluo-

gelmaasi. Se kyllä toteutuessaan tosiaan edellyttäisi työskentelyä kaukana noista mainitsemistani bulevardin lehmuksista. Onko se sinulle ongelma? En tyrkytä enempää, mutta jos heräsi kiinnostus, niin jatkan.

Johan kääntyi katsomaan isoisäänsä.

– Ei ole ongelma, ilmastonvaihto voisi olla jopa hyväksi, joten jatka vain. Ja olisihan se hyvä koko ikänsä Helsingissä asuneena nähdä onko ja minkälaista elämää Tikkurilan takana, hän lyhyesti vastasi.

– Olen pienosakkaana yhdessä kaivosyhtiössä ja sen myötä myös yhtiön hallituksessa. Menneen viikon kokouksessa operatiivinen johto kertoi suunnitelmista aloittaa malminetsintätutkimukset Itä-Suomessa, lähellä naapurin rajaa. Varaus ja malminetsintälupa toimenpiteille alueella on jo saatu ja se on voimassa neljä vuotta, joten suunnitelmissa on tehdä ensimmäiset tutkimukset jo tulevana kesänä. Sinällään tuo on kaivosyhtiölle kuuluvaa jatkuvaa arkista työtä, joten en olisi siihen muuten kiinnittänyt juuri erityisempää huomiota, mutta alueen nimi sai minut säpsähtämään. Nimi oli Linholmin palo ja se toi minulle mieleen kipeitä muistoja menneisyydestä. Hyvin, hyvin kipeitä muistoja kaukaa vuosikymmenten takaa.

Johan hämmentyi, kun näki kauppaneuvoksen samalla vaivihkaa pyyhkäisevän silmäkulmaansa. Hän ei osannut yhdistää paikan nimeä mihinkään sellaiseen, joka voisi saada kovapintaiseksi sanotussa isoisässään sellaisen reaktion. Hän ei kuitenkaan kiirehtinyt, vaan jäi odottamaan tämän jatkavan aiheesta. Niin myös tapahtui hetken kuluttua.

– Mitä sinulle sanoo nimi Ollie Lindholm?

Johan hölmistyi.

– Paljonkin. Onhan, tai olihan hän minun enoni, siis äitini nuorin veli. Ja on, tai oli, teidän kolmas lapsenne.

Hän oli kysymyksestä niin hämmentynyt, että teititteli isoisäänsä.

Kun Bertil ei vastannut tuohon mitään, Johan jatkoi:

– Eihän minulla ollut tilaisuutta häntä koskaan tavata, sillä olihan Ollien kuolinpäivä sama kuin minun syntymäpäiväni. Toisaalta, en tiedä hänestä juuri muuta kuin tuon mitä hetki sitten sanoin. Outoa, kun nyt asiaa tarkemmin ajattelen, hänet on minulle jostain tuntemattomasta syystä suvussa vaiettu ja unohdettu.

Nyt kauppaneuvos reagoi nopeasti:

– Ehkä vaiettu, muttei todellakaan unohdettu. Sinällään kummallinen sattuma, tai kohtalon leikkiä tuo ajallinen yhteys. Tosin tieto Ollien kuolemasta tavoitti meidät vasta päiviä syntymäsi jälkeen. Mutta ei puhuta asiasta näin vapunvieton merkeissä tämän enempää, joten voisitko tulla maanantaina kello kaksitoista minun toimistolleni lounastapaamiselle, niin keskustellaan aiheista lisää? Sekä Olliasta ja hänen kohtalostaan, että mahdollisesta kesätyöstäsi.

– Mielelläni, Johan vastasi ja molemmat siirtyivät sisäpuolelle hakemaan tarjoilupöydältä lisää kuohujuomaa ja naposteltavia ja jatkoivat sen jälkeen tahoillaan seurustelua muiden läsnäolijoiden kanssa.

Kirjan teemoina ovat rikos, rakkaus, syyllisyys, oikeudentunto ja omien asenteiden, arvojen ja ennakkoluulojen kohtaaminen.

Sattuma järjestää nuoren, ihmissuhteissaan ongelmiin ajautuneen helsinkiläisen insinööriopiskelijan kesätyöhön samaan Itä-Suomen kuntaan, jossa hänen enonsa yli kaksikymmentä vuotta aiemmin oli tavannut kohtalonsa osin selvittämättömiksi jääneissä olosuhteissa. Oikeudentunto ajaa nuorukaista etsimään totuutta enonsa kohtalosta oman turvallisuutensa riskeeraamisen uhallakin.

Kesän aikana paikallisten asukkaiden - ja erityisesti nuoren naisen - kanssa käydyt keskustelut saavat nuorukaisen pohdiskelemaan vanhoja arvojaan ja ennakkoluulojaan. Syksyllä Helsinkiin palaa muuttuneen, jos ei maailmankuvan, niin maankuvan omaava nuorukainen.

BoD

9 789528 095958